

Text > PITA BOSCH RODRÍGUEZ va néixer el 1967 a les Planes d'Hostoles (Garrotxa) i viu a Girona. Treballa des de fa molts anys a l'Associació MIFAS, a l'Àrea de Captació de Recursos. El curs 2019-2020 va fer els tres primers mòduls de l'Aula d'escriptura de l'EMHU, a La Mercè de Girona.

Havent dinat

Quan té esbandits els plats i la cuina endreçada, el padrí surt a fora calmosament, i s'asseu a la seva cadira, una cadira molt ampla de balca que té les potes escurçades, i un cop s'ha ben estintolat a l'espatller, amb les mans juntes davant del ventre, mira cap als terrats, fixant la vista sobre les muntanyes, que entremig encara s'hi poden veure. Es queda una bona estona així, en silenci, mentre nosaltres juguem al pati del costat.

—Padrí, padrí, que podem donar blat de moro a les gallines?

—Aneu-hi, però tanqueu bé la porta, que no tinc ganes d'empaitar-les.

Són patis que es comuniquen, amb un petit cobert al fons i una escala que puja fins al terrat on estenem la roba, i ell és el nostre avi, encara que mai li hàgim dit d'aquesta manera.

—Han fet ous, padrí! Han fet ous!

—Em toca a mi, de recollir-los.

—No, que ahir ja vas fer-ho tu. Padrí, padrí, digue-li que em deixi...

—Mecasumdena! Si us baralleu, cap de les dues. Coi de mainada.

D'aquí a uns anys, quan tinguem una mica més d'enteniment, ell ens en parlarà.

Que la seva mare el tenia amagat a dins el mas, i que mai va dir-ho a ningú. No ho va dir ni als seus

germans, que ja el donaven per mort, i només podia sortir-ne, de l'amagatall, quan ells marxaven i la mare tancava la porta.

Durant aquell any que va estar reclòs, moltes nits es desvetllava per un malson que es repetia. A vegades tenia lloc en una zona boscosa, i ell s'ho mirava, arraulit rere d'unes bardisses; d'altres, s'arrossegava com un cuc, en un descampat erm i solitari, fins que apareixia de nou aquell jove, mig despullat i amb la mirada trencada, i darrere seu, els altres que l'empenyien per fer-lo caure a terra. De cop, el padrí sentia una fiblada al mig de l'espatlla que el feia girar: era un soldat que l'apuntava amb un fusell.

Llavors venien els esbufecs i les tremolors que el sacsejaven de dalt a baix. Fins que tornava al seu forat. A l'olor de fogassa vella, encrostada en aquelles parets que sabia negres, i al polsim de sutge sota les ungles. A dins del seu cau, el ressò d'aquells dies quedava esmorteït.

Només va estar-hi dos mesos, perquè va escapar-ne, de Punta Targa, quan va veure els cossos a la trinxera. Va ser aquell mateix dia, gairebé al mateix moment. Un era del poble, el noi del ferrer. L'altre era de l'Escala, i s'havien fet molt amics. A un li van rebentar el cap i a l'altre el ventre.

Pel camí va ajuntar-se amb dos joves que també fugien i que, com ell, havien fet els disset aquell mateix any. Van avenir-se que mai es dirien el nom. Ni tampoc d'on eren, ni si tornarien a casa, per si, més endavant, a un d'ells l'aturaven.

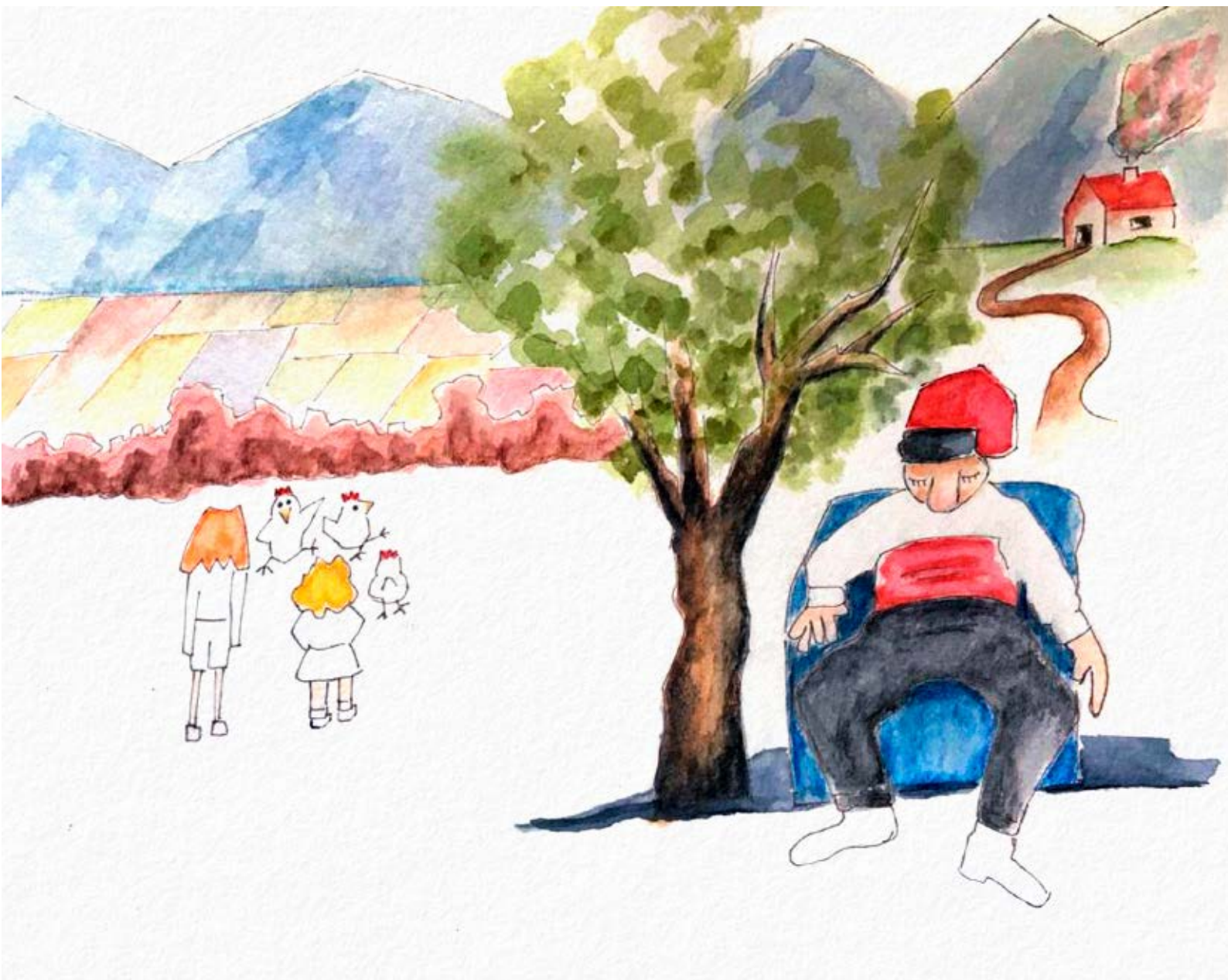
Un cop van deixar enrere el Montseny, el padrí va continuar sol.

Les cames li flaquejaven i amb prou feines es mantenia dret quan caminava. Ja no tenia esma per fer un tros més. Tot d'una, en un camp de terrossos, va veure un home que li feia senyals perquè s'hi apropés, vora una masia que, de lluny, semblava dibuixar-se.

Tan rendit estava, que va confiar-s'hi.

Després d'ajustar la porta, l'home el va fer seure a taula, i al cap d'un moment una dona li va dur un

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

grapat de farinetes, amb un tros eixut de cansalada. Llavors, tots dos es van asseure al seu costat, per acompanyar-lo mentre menjava. No li van preguntar res. Tot era silenci. Un silenci de respecte i consideració. Aquella gent patia molta misèria i el padrí sabia que tot el seu menjar era en aquell plat que tenia davant seu.

Ell s'ablaneix encara, quan ho pensa. Seguint el verd, enmig dels terrats. Assegut a la seva cadira.

A vegades, li pesen tant les parpelles que també s'hi queda adormit.

Quan ens hi acostem, ho fem molt a poc a poc, gairebé sense respirar, fins que se'ns escapa el riure i correm a amagar-nos, rere de l'hortència o del safar-

Il·lustració > TEIA PASCUAL TURON és pintora i dibuixant, i alumna de l'Escola Municipal d'Art La Mercè fa més de cinc anys, amb els professors Pep Camps i Manel Bayo.

reig. I en sentir-nos, el padrí bada els ulls un moment i fa com si ens busqués, però de seguida els torna a tancar, embolicat entre els llençols i les coixineres que es belluguen pel vent.